

29 Μαΐου 2014

Ο Νεομάρτυς Νάννος (Ιωάννης) ο Θεσσαλονικεύς (1785 - 29 Μαΐου 1802)

[/ Πεμπτουσία](#)

Ο Νεομάρτυς Νάννος-Ιωάννης ανήκει στους Μακεδόνες νεομάρτυρες. Μαρτύρησε στη Σμύρνη στα 1802 σε ηλικία μόλις δεκαεπτά ετών. Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη από γονείς Μακεδόνες. Ο πατέρας του καταγόταν από το χωριό Αβρέτ-Ισσάρ, σήμερα παλαιό Γυναικόκαστρο του νομού Κιλκίς, μόλις τριάντα χιλιόμετρα βόρεια της Θεσσαλονίκης, και η μητέρα του από το χωριό Λόκοβι της Χαλκιδικής, σήμερα Ταξιάρχης του νομού. Γνωρίστηκαν στη Θεσσαλονίκη, όπου κατοικούσαν, δημιούργησαν οικογένεια κι απέκτησαν δύο αγόρια, τον πρωτότοκο Θεόδωρο και τον μικρότερο Ιωάννη, που τον φώναζαν χαϊδευτικά Νάννο, αλλά και για να διακρίνεται από τον ομώνυμο πατέρα του Ιωάννη.

Η οικογένεια ήταν μια ορθόδοξη ελληνική οικογένεια με ευσέβεια και πίστη στο Χριστό, αρετές που οι γονείς τις μετέδωσαν και στα παιδιά τους. Ο Θεόδωρος ήξερε λίγα γράμματα, ο Νάννος δεν ήξερε. Νωρίς ο πατέρας πήρε τα παιδιά στη δουλειά του και τους έκανε καρφάδες στο τσαγκάρικό του. Όσο βρισκόταν η οικογένεια στη Θεσσαλονίκη, ο Νάννος θελγόταν να ακούει να του διαβάσει ο Θόδωρος βίους αγίων και κυρίως νεομαρτύρων πιθανότατα από το βιβλίο του αγίου Νικόδημου του Αγιορείτη «Νέον Μαρτυρολόγιον» που είχε κυκλοφορήσει ο άγιος στα 1794 τυπωμένο στη Βενετία - ζούσε τότε καλόγερος στο Άγιον Όρος- και ήθελε πολύ να μοιάσει κι αυτός τους μάρτυρες, να μαρτυρήσει κι αυτός για την πίστη του Χριστού.

Οι δουλειές του πατέρα στη Θεσσαλονίκη δεν πήγαιναν καλά. Ομότεχνοί του συγγενείς έφυγαν στη Σμύρνη και τον διαβεβαίωναν ότι εκεί η τέχνη του τσαγκάρη έχει πέραση. Πήρε λοιπόν την απόφαση κι έφυγε στη Σμύρνη με τον μεγάλο του γιό, τον Θεόδωρο, κι άνοιξε εκεί τσαγκάρικο. Έμεινε η μάνα με τον Νάννο στη Θεσσαλονίκη και κατά διαστήματα πατέρας και μεγάλος γιός επισκέπτονταν την οικογένεια στη γενέτειρα των παιδιών. Και στις αρχές του

1802 ο πατέρας παίρνει και τον Νάννο στη Σμύρνη και δουλεύει κι' αυτός κάλφας στο τσαγκάρικο του πατέρα.

Δεκαεφτάχρονος πια ο Νάννος, όμορφο γεροδεμένο παλικαράκι, καλλιεργεί στη σκέψη του την απόφαση να μαρτυρήσει. Και την πραγματοποιεί τον Μάιο της ίδιας χρονιάς με ένα σχέδιο πρωτότυπο στην εποχή του. Με πλήρη άγνοια των δικών του, του πατέρα και του αδελφού, αποφασίζει να ασπαστεί τον ισλαμισμό, αμέσως μετά να τον αρνηθεί και ως αρνησίθρησκο οι τουρκικές αρχές να τον οδηγήσουν στο θάνατο -τον θάνατο του μαρτυρίου- αφού θα ομολογούσε πίστη στο Χριστό ο ορθόδοξος στην ουσία Νάννος. Και πραγματοποιεί το σχέδιό του εγκαταλείποντας το τσαγκάρικο του πατέρα και πηγαίνοντας στη δουλειά ενός ομότεχνου Τούρκου - του λέει ότι αρνείται τον χριστιανισμό και ότι θέλει να ασπαστεί την ισλαμική θρησκεία.

Αμ' έπος αμ' έργον οι Τούρκοι τον συνετίζουν -τον περιτέμνουν- με το όνομα Μεχμέτης και δουλεύει πια ως κάλφας στου Τούρκου το τσαγκάρικο. Οι δικοί του τρελάθηκαν να τον ψάχνουν, όταν τέλος τον ανακαλύπτουν στο τσαγκάρικο του Τούρκου ομότεχνου τους, άλλ' αυτοί με την απειλή ξυλοδαρμού τους διώχνουν δηλώνοντας πώς τώρα είναι δικός τους, να σηκωθούν να φύγουν.

Σε λίγες ημέρες ο Νάννος πηγαίνει στον κατή της Σμύρνης -τον αρχιδικαστή- και του δηλώνει καθαρά: «Δεν θέλω να ονομάζομαι Μεχμέτης, αλλά Ιωάννης· Ιωάννης είναι το όνομά μου». Πατέρας και αδελφός μαθαίνουν τα νέα, αλλά από φόβο δεν τολμούν να τον πλησιάσουν, μόνο ο πατέρας του στέλνει κρυφά μήνυμα να κρατήσει γερά την πίστη του στο Χριστό. Κι αποφασίζουν οι Τούρκοι τη θανάτωσή του. Πριν τον θανατώσουν όμως του υπόσχονται του κόσμου τα αγαθά, αν μείνει πιστός μουσουλμάνος. Ο Νάννος εμμένει στην απόφαση να αρνηθεί οριστικά τον Ισλαμισμό και οι Τούρκοι τον οδηγούν στο θάνατο. Ορίζεται η ημέρα και ο τόπος της εκτελέσεως. Οι χριστιανοί της Σμύρνης ηλεκτρίζονται και σπεύδουν αθρόοι να θαυμάσουν το μαρτύριο του νέου και να πάρουν, αν μπορέσουν, κάτι από το λείψανο του μάρτυρα για φυλαχτό και ευλογία. Ήταν 29 Μαΐου του 1802. Ο δήμιος τον γονατίζει και με το σπαθί του παίρνει το κεφάλι. Τα πλήθη των χριστιανών που παρακολουθούν, τρέχουν κοντά και προσπαθούν να βάψουν, αν μπορέσουν, ένα κομμάτι βαμβάκι στο αίμα του μάρτυρα.

Οι Τούρκοι άφησαν τον νεκρό να κείτεται στο χώμα κι έβαλαν φρουρούς να τον φυλάγουν. Δωροδοκούσαν οι φρουροί να παίρνουν οι χριστιανοί ο,τι μπορούσαν για κειμήλιο και φυλαχτό. Το πράγμα πήγαινε για διαμελισμό, οπότε ομογενής πλούσιος από τη Ρωσία, πλήρωσε αδρά τον Τούρκο διοικητή της Σμύρνης, παρέλαβε το λείψανο και το κήδεψε με τιμές.

Σε λίγες ημέρες μετά το μαρτύριο έγινε το πρώτο θαύμα με το εμποτισμένο με αίμα του νεομάρτυρα βαμβάκι που είχε στην κατοχή του πιστός Σμυρνιώτης: ασθενής γυναίκα βρήκε την υγεία της. Στη συνείδηση του λαού ο νεομάρτυς Νάννος αγιοποιήθηκε. Αργότερα η Εκκλησία αναγνώρισε την αγιότητά του και επίσημα τον εορτάζει την ημέρα του μαρτυρίου του, στις 29 Μαΐου. Το μαρτύριό του καταγράφηκε από τους συγχρόνους του, τον άγιο Μακάριο τον Νοτάρá, σχολάζοντα επίσκοπο, τον Νικηφόρο τον Χίο και τον Αθανάσιο τον Πάριο στη συλλογή τους νεομαρτύρων «Νέον Λειμωνάριον» που εκδόθηκε στα 1819.

Πηγή: Διμηνιαίο Περιοδικό Ιεράς Μητροπόλεως Σερρών και Νιγρίτης «Ο Άγιος Νικήτας», Έτος κγ', Τεύχος 241, Μάρτιος - Απρίλιος 2012